

В одному напрочуд симпатичному місці вирішив зрости Величезний Ліс. Вирішив та й виріс. Він такий: що вирішив — те одразу і зробив. А у Величезному Лісі вирішило розпростертися Велике Озеро. Вирішило й розпростерлося. Не так безладно розпростерлося, як трапляється з речами чи іграшками, а цілком до ладу. Охайно та ввічливо. Спочатку Велике Озеро хотіло влаштуватися у високих горах, де сніг та каміння, але передумало. Великому Озеру дерева сподобалися більше за сніг і каміння. А попід деревами потім кущі знайшлися, а під кущами — квіти й трави... Величезний Ліс теж був не проти Великого Озера, надто вже чиста водиця в ньому плескалася.

Через деякий час Величезний Ліс та Велике Озеро завели собі жителів. І, як це зазвичай буває, траплялися в озерних і лісових жителів усілякі історії, що іноді навіть скидалися на казку. Усі ці історії, звичайно, розповісти нікому не вдасться, надто вже їх багато. Та бодай деякі з них оповісти можна. Можна навіть вірші до них вигадати! Розпочнімо, мабуть, із казки про Бегемота Колю й Бегемотиху Віту.

КАЗКА ПРО БЕГЕМОТА КОЛЮ Й БЕГЕМОТИХУ ВІТУ

У маленькому будиночку просто біля берега Великого Озера жив собі Бегемот Коля. Із жителями Озера Коля товаришував: його ніхто образливо не обзивав, вночі не лякав, з'їсти не намагався, та й Коля теж нікому зла не бажав і не робив, принаймні, спеціально. На змаганнях із доброти Бегемот Коля завжди посідав четверте місце після Кита, Равлика й Черепахи, яких у цьому виді змагань наздогнати ніхто не міг. Усі хвалили Колю, і це було добре. А погано було те, що за зростом і вагою Бегемот Коля посідав, соромно сказати, навіть не четверте, а п'яте місце, після Кита, Крокодила, Сомы й Восьминога... Так, Коля був зовсім крихітним бегемотом. Порівняно з Равликом і Черепахою він був, звичайно ж, неабияким помітним жителем Озера, та серед бегемотів Колю вважали справжнім ліліпутом. І причина цього

крилася в самотності — явищі напрочуд неприємному! Через нього багато хто — не всі, звичайно, — припиняє зростати. От і Коля зупинився в рості. Раніше, коли Коля був маленький не лише за розміром, а й за віком, все було чудово. Він жив із батьками і ріс, як усі Бегемоти. Та вийшло так, що Мама й Тато постаріли, а постарівши, пішли тихесенько кудись далеко-далеко, туди, де спокійно й тихо. І залишився Коля без батьків. Друзів він не мав, так уже сталося. Ніхто не приходив до нього на гостину і до себе ніхто його не кликав. Коля сильно засумував і, можливо, тому перестав рости. Він прокидався, тяжко зітхав, сумно підводився, сумно робив зарядку, дуже сумно вмивався й вирушав снідати. Під час сніданку Коля трохи веселішав, проте зовсім трохи, а по тому знову сумував до самісінького обіду. Після обіду сумував до вечері, після вечері — до сну. Засинав Бегемот Коля зі сльозами на очах. Час минав, дні летіли за днями, тижні — за тижнями, а Коля не ріс. Навіть навпаки — ставав іще менше. Сусідка Жабка намагалась підгодовувати Колю комахами, сусідка Змія — жабками, та все було марно. Оце б так і зачахнув Бегемот Коля, та одного разу...

Після обіду Бегемот поринув був у нудьгу,

Як раптом чує стукіт у хіднику.

«Заходьте! — сумно проказав він. — Все відкрито!»

І зазирнула до кімнати гостя. «Віта», —

промовила і всілася за столик.

«Коля, —

назвався їй Бегемот.

От,

пригостіться, смаколики різні...» —

«Спасибі!» — сказала гостя й ненавмисне

торкнулась його плеча.

«Ви добрий такий,

наче дідунечко мій.

А в мене нікого немає...

На самоті я страждаю!

Будьте ласкаві, дозвольте хоч мить

з вами отут посидіть!

Чи то годинку?

Печива можна крихтинку?» —

Віта питає й тихенько сміється.

«Авжеж!! — скрикнув і навіть на знак не дається,

що наче в небо злетів. —

Скуштуйте, салат я зробив!

Смачний! Із ялинових голок».

Віта погодилась і залишилась надовго.

Потім гукнула: «Зажди!»

І зосталася назавжди.

Речі у шафі порозкладала,

зшила завіски, шкарпетки зв'язала,

все до ладу привела

і суворо прорекла:

«Годі страждати! Я прийшла тебе врятувати!»

Відтоді Бегемот Коля заповзявся рости! Рости й радіти. Разом із Бегемотихою Вітою. А невдовзі в них народилися бегемотики й теж започали рости.

Скоро Микола посів на змаганнях у лісі

і за вагою, й за зростом своїм друге місце.

Першим став Кит-тріумфатор.

Важко його наздогнати...

Віта також стала другою, а дитинчата

третє й четверте дістали місця. Тішать тата.

До речі, чи то навмисне, чи то спросоння

дітей нарекли іменами Саня та Соня.

БЕГЕМОТ

Бегемот біля фонтана
галушки їв та сметану.
Проковтнув, попив водички
і промовив: «Непогано!»

За галушками пампушки,
за пампушками ватрушки...
На десерт він взяв сметану,
а до неї три галушки!

РАВЛИКИ

Равлики біля ріки
мчали наввипередки.
Пробирались, як уміли
через ями та пеньки.

Ось прогулянка така!
А злякавшись Світляка,
Равлики, піддавши жару,
обігнали Черв'яка.

СОМ

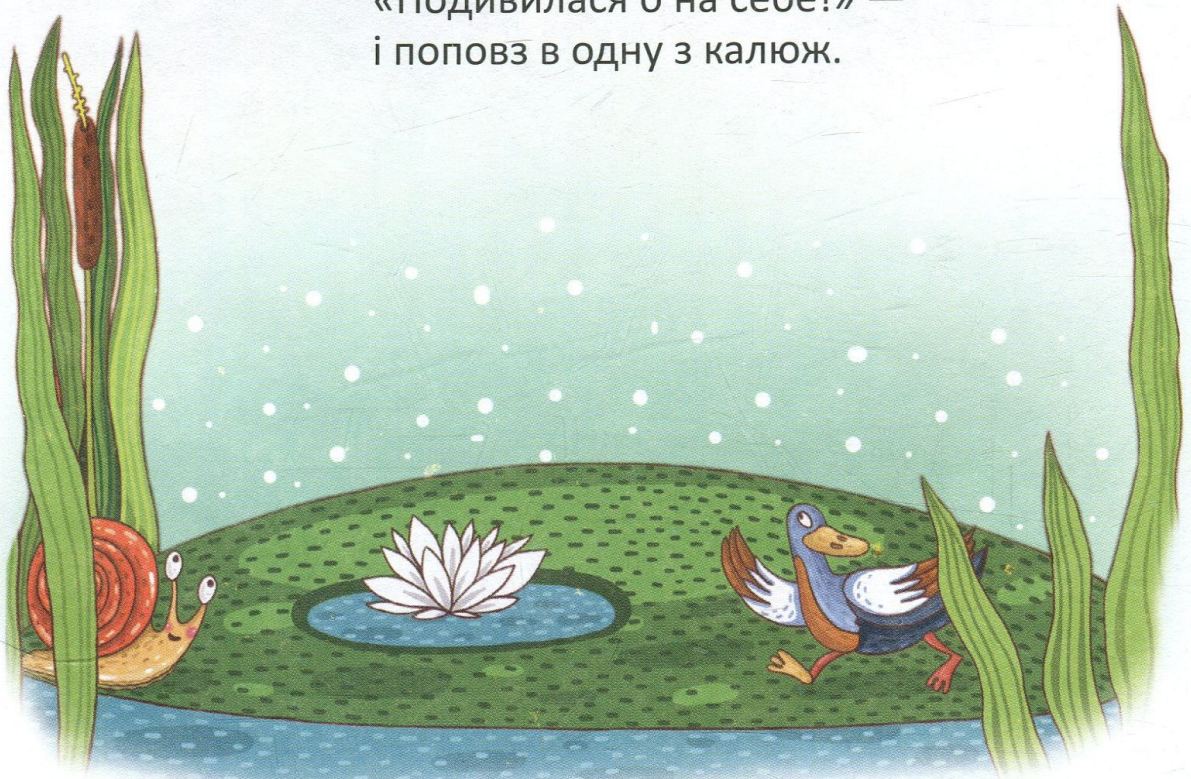
В тиху заводь, під мостом,
ліг на дно вусатий сом.
Там заплющив міцно очі —
і занурився у сон.

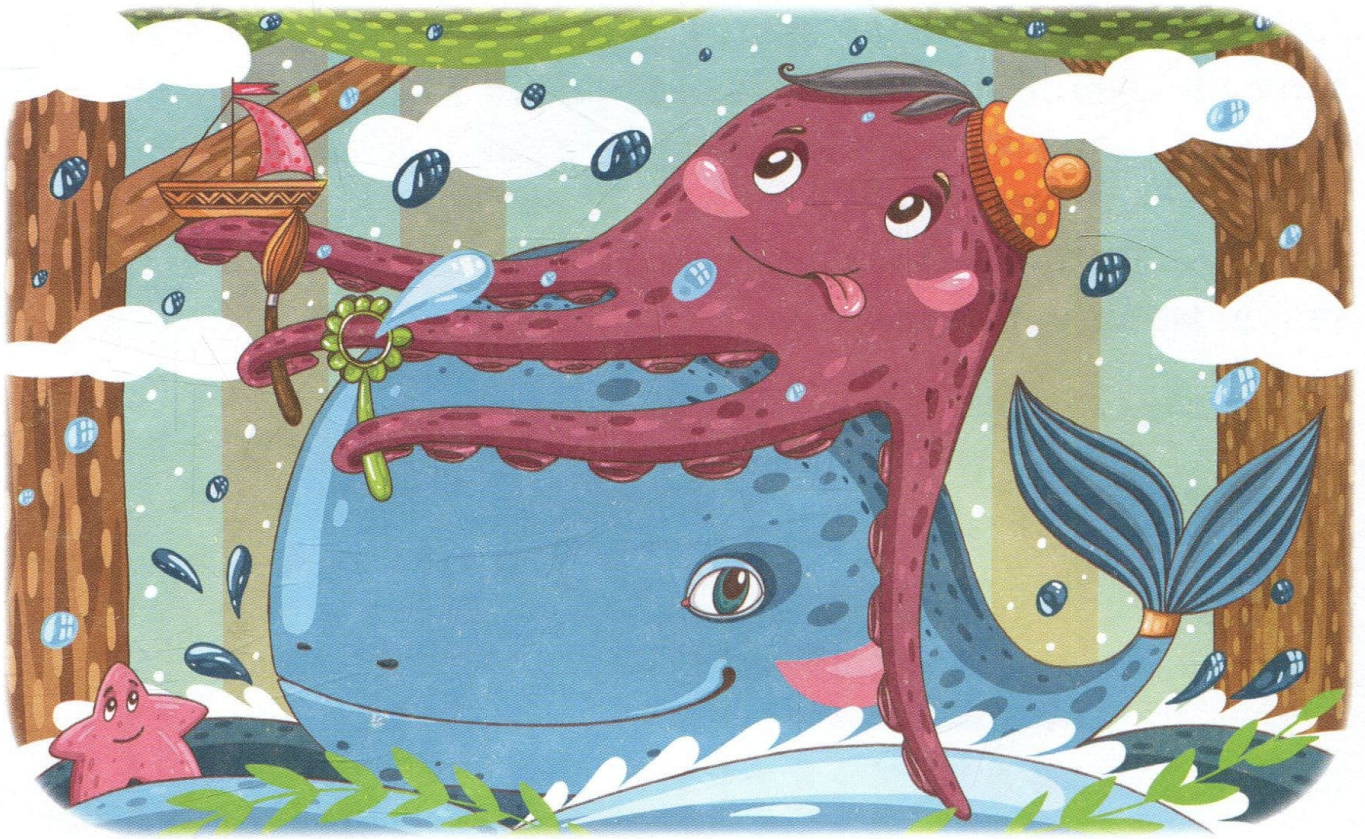
Дві години вже на дні!
Риба ця жива чи ні?
Не хвилюйтеся за сома,
не потоне він у сні!

ЧЕРЕПАХА ТА ВУЖ

Черепаха у кущах
якось стрінула Вужа.
Привіталась неквапливо
й процідила обража:

«Ба, який ти незграбуш!»
Прошипів тихенько Вуж:
«Подивилася б на себе!» —
і поповз в одну з калюж.

КАЗКА ПРО КИТА ВАСИЛЯ

У Великому Озері, що воно затишно влаштувалося у Величезному Лісі, жив собі Кит Василь. Кит Василь був найбільшим жителем Великого Озера. І за розмірами, і за вагою, і за значенням. Усі любили Василя. Ну, може, не любили, а просто добре до нього ставилися. Хіба ж можна погано ставитися до того, хто маленьких не їсть ба навіть не ображає, а сам настільки великий, що його не лише з'їсти, а й укусити ніхто не наважується? Оце тільки й лишається добре до нього ставитися. Василь був не лише великий, але й дуже добрий. Просто-таки добріше не може бути. А ще він умів вигадувати цікаві речі. Втім, майже нічого з вигаданого самотійно зробити не міг — плавниками та хвостом багато не зробиш. Зате близький друг Кита Василя Восьминіг Сергійко був до всього вправний. Бо ноги у восьминога

Сергійка точно вирости звідти, звідки треба. Сергійко міг зробити що завгодно. Наприклад, пиріжки з варенням спекти чи обручку з коралями змайструвати, ба навіть кораблик із паперу. Чи літачок. Тож усі вигадки Кита Василя було кому виконувати. От тільки Василь хотів що-небудь зробити власноруч — своїми, так би мовити, плавниками.

Зимовим ранком кит в думках про літню спеку,
в газеті прочитав новини, що далеко
у світі є справжнісінькі фонтани
чи то в Іспанії, чи то в Судані.

Мовляв, фонтани різнокольорові
і вигляд мають просто пречудовий.

І можна під фонтаном цим кричати,
а можна мовчати,
дивитись на світло чарівне,
якому немає рівних.

Замислився Кит, випив чаю стакан:
«Гм... Таж я маю власний фонтан,
в ньому сила, краса і стиль.
Недарма ж бо я Кит Василь!

Ще б коли обмаїти вогнями», —
І махнув Кит гілками —
так у лісі комах лякають.

Раптом скрикнув щосили: «Знаю!!
Власноруч це зроблю, та й годі.
І Сергійко не стане в нагоді.
Восьминогові час відпочити,
сили відновити».

Кит залишив свою кімнату,
рушив до Електричного Ската.
З ним хвилину поспілкувався
і одразу ж у путь подався.
Плив до ранку Кит серед скель,
як отой корабель.
А почувши пташиний спів,
Ліхтаря-Рибу стрів.
У розмові заприсягнувся,
що шляхи їхні ще зйдуться,
у червні, на тайному місці,
щойно впливе повний місяць.

От і червень настав непомітно. Наближалась його середи-
на...

Афіші Василько повсюди розклеїв —
на квітах, дахах, алеях.
Вони закликали квитки всіх придбати,
щоб диво-фонтан споглядати.
І приписка: «Любі, обов'язково завітайте!»
Ніхто не посмів відмовляти.
Всі навперейми кинулись куплять,
і купували зразу два, а дехто й навіть п'ять.

Увечері, коли Місяць настільки роздався, що нарешті вирі-
шив худнути, зібралися всі жителі Великого Озера. Кит Василь
вплив на сцену. З правого боку до нього підплив Електричний
Скат, а з лівого — Ліхтар-Риба. Після поклону Василь ляснув
плавниками, проказав «але-оп», порахував спочатку до трьох,
потім до п'яти й ляснув хвостом по воді. Коли він упорався
із цими чарівними приготуваннями, то закинув собі на голо-
ву Ската й Ліхтар-Рибу саме туди, де в нього була дірочка для
запуску фонтанів. Там, на голові у Василя, Електричний Скат
приєднався дротиками до Ліхтар-Риби. Вона засвітила свою